

Deskundig
onderzoek
"Bekoming"
aan het Hof
(strafgebied)

Nr. 47 van het arrest
Nr. 200 V 2002 van het parket
Nr. 607/02 van de griffie

Om uitsluitend te dienen
in bestuurszaken

A R R E S T

Het Hof van Beroep te Brussel, 15^e kamer,
zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In zake van het Openbaar Ministerie :

tegen :

RB 2 { 101 1)
 { 102 2)

; geboren te op
, geboren te

samenwonende te ;

beklaagden, met toestemming van het hof vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat aan de balie van ;

Beklaagd van :

te

de eerste en de tweede,
als dader of mededader, overeenkomstig artikel 66 van het Strafwetboek,

op het goed gelegen in de gekadastreerd als perceel
, met een oppervlakte van mede-eigendom van
en krachtens een akte van aankoop verleden op 28 januari
1994 door notaris te ;

de 2-2-04
1-1-04

in overtreding van artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen en in strijd met de regularisatievergunning, afgeleverd op 7 november 1995,

A. tussen 7 november 1995 en 1 november 1998,

de hiernavermelde werken, in artikel 44 omschreven, op het betreffende perceel te hebben uitgevoerd, namelijk:

1. in de aldaar gelegen woning het aantal wooneenheden bestemd voor huisvesting te hebben gewijzigd door in de zolderverdieping twee afzonderlijke studios in te richten;
2. in het dak twee dakvensters te hebben aangebracht ter verlichting van voormelde studios in plaats van de voorziene zonnepanelen;

B. van 1 november 1998 tot 1 mei 2000,

de onder A beschreven werken te hebben in stand gehouden;

* * * * *

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 17 april 2002 door beklaagden tegen alle beschikkingen van het vonnis;
- 19 april 2002 door het openbaar ministerie tegen beklaagden ;

tegen een vonnis uitgesproken door de 16e kamer van de correctionele rechtbank te Leuven d.d. 15 april 2002, dat na tegenspraak zegt:

- dat de bewezen verklaarde feiten A 1-2 en B voortspruiten uit éénzelfde strafbaar opzet, zodat slechts één straf moet worden opgelegd, nl. de zwaarste;
- veroordeelt iedere beklaagde tot een geldboete van $200 \times 200 : 40,3399 = 991,57$ euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand;
- bijdrage : elk 10 euro $\times 5 = 50$ euro;
- vergoeding : elk 25 euro;
- kosten : hoofdelijk tot 74,93 euro.

Veroordeelt beklagden tot een herstelmaatregel, nl. het uitvoeren van aanpassingswerken zoals omschreven door de gemachtigde ambtenaar in zijn vordering d.d. 24.08.1999 en dit binnen de drie maanden nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkregen heeft;

Zegt voor recht dat beklagden, bij niet uitvoering van de hiervoor bevolen herstelmaatregel binnen de gestelde termijn een dwangsom verbeuren van 50 euro per dag, mits betekening van dit vonnis overeenkomstig art. 1385bis Ger. Wetboek, met dien verstande dat voormelde termijn ook zonder betekening een aanvang neemt de dag nadat dit vonnis kracht van gewijsde verkrijgt;

Zegt voor recht dat de dwangsom maximaal kan verbeurd worden ten belope van 12.394,68 euro.

Zegt voor recht dat bij gebreke aan uitvoering van de hier voor bevolen herstelmaatregel de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd worden ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien, overeenkomstig art. 153 Decreet d.d. 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, en de van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op een door hen gekozen plaats en beklagden ertoe gehouden zullen zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van boek

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999.

Gehoord het verslag van mevrouw ;

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord beide beklagden in hun middelen van verdediging, zoals ontwikkeld door Meester , advocaat aan de balie van die een conclusie en een dossier neerlegt;

De hogere beroepen, regelmatig ingesteld naar vorm en termijn, zijn ontvankelijk.

1. Wat de vordering betreft van het openbaar ministerie.

Op 22 augustus 2003 werd het handhavingdecreet van 4 juni 2003 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Dit decreet trad in werking de dag van de publicatie.

Door artikel 7 van het handhavingdecreet werd aan het in voege zijnde artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en een vierde lid toegevoegd, met name :

“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”.

In het vierde lid worden de ruimtelijk kwetsbare gebieden opgesomd.

Het handhavingdecreet omvat een mildere regeling gezien thans het instandhouden van een niet vergund gebouw enkel nog kan gesanctioneerd worden in 3 gevallen. Bij toepassing van artikel 2 Sw. dient, wanneer de straf ten tijde van het vonnis verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, de minst zware straf toegepast te worden.

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat één van de voorwaarden, gesteld in artikel 146, derde en vierde lid, in casu verwezenlijkt zijn.

Aan beklaagden wordt verweten bouwwerken te hebben opgericht in strijd met de regularisatievergunning afgeleverd op 7 november 1995, meer bepaald om de zolderverdieping te hebben ingericht in twee afzonderlijke wooneenheden en om in het dak twee zonnepanelen te hebben vervangen door ramen.

Nergens blijkt uit dat deze bouwwerken te situeren zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Er blijkt evenmin dat de werken uitgevoerd door beklaagden een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften.

Beklaagden worden vrijgesproken uit hoofde van de betichting B (instandhouding).

De feiten, voorwerp van de betichtingen A.1 en A.2 zijn, na onderzoek van de zaak door het hof, bewezen gebleven.

Deze feiten worden overigens door beklaagden niet betwist.

De door de eerste rechter opgelegde geldboete is wettelijk en werd oordeelkundig bepaald.

Bij de strafbepaling werd rekening gehouden met de ernst van de feiten. De houding van beklaagden getuigt van een gebrek aan respect voor de reglementering inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening. Beklaagden bekwamen reeds een regularisatievergunning voor bouwwerken die door hen niet conform de afgeleverde vergunning werden uitgevoerd. Niettegenstaande in deze regularisatievergunning uitdrukkelijk werd gespecificeerd dan enkel een gunstig gevolg gegeven werd aan de aanvraag mits de veluxramen niet geplaatst worden en de zolderverdieping niet als aparte wooneenheid ingericht wordt, bleven beklaagden deze verplichtingen stelselmatig negeren.

Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met het blanco strafregister van beide beklaagden.

De opgelegde geldboete blijft aangepast niettegenstaande de vrijspraak voor de betichting B.

Gezien de feiten, voorwerp van de betichtingen A.1 en A.2, zich voordeden vóór 1 januari 2000, dient het bedrag van de geldboete eerst vastgesteld te worden in BEF en nadien omgezet te worden in euro.

De eerste rechter heeft beide beklaagden terecht elk een vergoeding opgelegd van 25 euro en hen elk veroordeeld tot betaling van een bijdrage van 50 euro.

Er werd passend uitspraak gedaan over de kosten die omgerekend dienen te worden in euro. Alle kosten werden gemaakt ter opsporing en vervolging van de bewezen verklaarde betichtingen.

2. Wat de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur betreft.

Het handhavingdecreet beoogt onder meer om de inbreuken, gepleegd vóór 1 mei 2000 milder te behandelen, wat inhoudt dat principieel de betaling van de meerwaarde volstaat in plaats van het herstel in de vorige staat.

Op dit algemeen principe bestaan drie uitzonderingen, met name:

- wanneer een bevel tot staking genegeerd werd;
- wanneer een misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden;
- wanneer het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Geen enkel van deze uitzonderingen is in casu van toepassing.

Uit de stukken meegedeeld door beklaagden blijkt dat de door hen opgerichte woning gesitueerd is in een omgeving waar zich andere woningen bevinden met boven de gelijkvloerse verdieping twee of meer bouwlagen.

Er werd aan beklaagden overigens toegelaten een zolderverdieping op te trekken – de betwisting heeft geen betrekking op een niet toegelaten bouwlaag – doch er wordt hen enkel geweigerd deze zolderverdieping in te richten als woonruimte en de zonnepanelen te vervangen door ramen.

In het licht van de ratio legis van het handhavingdecreet behoort het derhalve een deskundige aan te stellen met de hierna omschreven opdracht.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

RECHTSPREKEND OP TEGENSPRAAK,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, alsook de artikelen:

24 van de Wet van 15 juni 1935;

43, 44, 154, 162, 189, 190, 210, 211 en 212 van het Wetboek van

Strafvordering;

2, 3, 4 en 9 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro;

1, 2 en 3 van het KB van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie;

3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro;

2, 44 en 100 van het Strafwetboek;

44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962, gewijzigd door art. 4, 20 en 21 van de wet van 22 december 1970, opgenomen in het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bekrachtigd bij Decreet van 4 maart 1997, als artikelen 42, 66, 68 en 72;

99, 146, 147, 149, 153, 160 en 161 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening, gewijzigd bij Decreet van 26 april 2000;

146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999, voormeld, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003;

en uitgezonderd artikelen:

1385bis tot en met 1385quater van het Gerechtelijk Wetboek;

Ontvangt de hogere beroepen.

Hervormend en opnieuw recht sprekend,

Spreekt beide beklaagden vrij uit hoofde van de betichting B.

Veroordeelt elk der beklaagden uit hoofde van de betichtingen A.1 en A.2 tot een geldboete van $200 \times 200 : 40,3399 = 991,57$ euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand;

Verplicht elke beklagde tot betaling van een bijdrage van 10 euro, gebracht na toepassing van de wet op de opdecimen, op 50 euro.

Legt aan elke beklagde een vergoeding op van 25 euro.

Vooraleer verder uitspraak te doen over de herstellvordering, stelt aan als deskundige, de heer *wonende te*) met als opdracht, na de partijen te hebben opgeroepen en gehoord en na kennis te hebben genomen van alle nuttige en nodige stukken:

- *“ zich te begeven naar eigendom van beklaagden;*
- *te bepalen welke de geldsom is gelijk aan de meerwaarde die verschuldigd is door beklaagden ingevolge de door hen begane bouwovertreiding;*
- *voor deze raming zich desgevallend te richten naar de berekeningswijze en berekeningsmodaliteiten zoals vastgesteld door de Vlaamse Regering”;*

dit alles in een gemotiveerd verslag neer te leggen, na de wettige eed te hebben afgelegd, binnen de 3 maanden na kennisname van huidig arrest.

Houdt de kosten aan.

Aldus gevonnist door :

- mevrouw	Raadsheer d.d. Voorzitter,
- de heer	Raadsheer,
- mevrouw	Raadsheer,

magistraten der vijftiende kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen overeenkomstig artikel 778 van het Gerechtelijk Wetboek;

en, gezien de wettelijke verhindering van mevrouw Raadsheer, de uitspraak bij te wonen, uitgesproken in openbare terechtzitting van dezelfde kamer op 13 januari 2004, overeenkomstig de beschikking van de heer aangewezen Eerste Voorzitter van 13 januari 2004, en dit bij toepassing van artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek,

waar aanwezig waren :

- mevrouw	Raadsheer d.d. Voorzitter,
- de heer	Raadsheer,
- de heer	plaatsvervangend Raadsheer,
- de heer	Advocaat-generaal,
- de heer	Griffier.